

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ МРАКЪТ И ДЪЩЕРЯ МИ

chitanka.info

Студено ми е. Направо умирам от студ. А в същото време ме е страх да стана и да пусна отоплението. Страхувам се, че щом се изправя, и веднага ще се строполя на пода като труп. Чувствам краката си като гумени или като направени от желе. По дяволите, колко ми е студено!...

— Татко! Добре ли си? — разтревожено ме пита Дени, която се е сгушила плътно в мен и естествено може да долови треперенето ми. Взира се в себе си през нейните очи: мъртвешки преbledняло лице с нездраво подпухнала сбръчкана плът, торбички под очите и безкръвни плътно стиснати устни. Мумия, а не човек...

— Няма нищо, миличка. Иди... иди, ако обичаш, до огледалото и се погледни. Искам да те видя.

Дени послушно става и отива в банята. За кой ли път се изумявам от невероятната ѝ красота: дълга до кръста гарвановочерна коса, викингски скули, тъмна матова кожа, а очите... Точно в този момент те са яркозелени като първите пролетни листа на липите, които растат пред дома. Помня обаче случаи, когато са били и стоманеносиви, и бистри морскосини, и зеленикавокафяви като моите...

— Добре, Дени. Ела пак при мен.

Тя идва и полага глава в скута ми. Бавно я целувам по двете очи.

От три години насам тези очи са и мои. Без малката си дъщеричка нямаше да мога да направя и две крачки, без да се спъна някъде и да се пребия. Благодарение на вече бившата ми съпруга, лека ѝ пръст, бях сляп като къртица.

Вече не помня за какво точно бе избухнал скандалът между нас двамата. Спомням си, че по онова време пиянството ѝ вече бе започнало да става опасно. Шест бири на закуска, два пъти по толкова на обяд, а за вечерите да не говорим — дори и специалист по висша математика не би успял да ги изброи. Откакто я бяха изгонили от работа, количеството алкохол, което поглъщаше, растеше пропорционално на хапливите ѝ забележки относно мен, работата ми, начина ми на живот и т.н. Понякога предпочитях просто да изляза навън и дълго да бродя самичък по пустите улици на Хилс Вали. Когато Дени навърши седем години, започна да излиза с мен. Никога не говорехме за чудовището, в което се бе превърнала майка ѝ.

Просто вървахме и мълчахме, а малката ѝ ръчичка доверчиво стискаше моята...

Да, точно така. Сега си спомням: скандалът бе започнал точно заради честите ни разходки. Една вечер Джаки бе погълнала над 20 кутии „Рейнголд“ и се бе развикала: защо, по дяволите, сме излизали сами всяка вечер, на кого сме я оставяли, да не би да сме правели нещо, къде сме били ходели да мърсуваме и така нататък в същия дух. Видях как Дени се бе свила на мястото си и ужасено гледаше ту към мен, ту към нея. Прегърнах я и я подбутнах към вратата — нямаше защо да слуша повече глупости. Това беше и фатално за мен. Успях с крайчеца на очите си да зърна как Джаки грабва един нож от поставката за прибори и замахва професионално към лицето ми. Помня, че успях да си помисля за части от секундата от кого ли от ексклюзивниците си — отрепки и рокери — го беше научила. След това адската болка в очите ме накара да припадна.

Свестих се едва в болницата. Докторите ме успокояваха, че няма страшно, съвременната медицина... дрън-дрън, и така нататък, и така нататък... Пределно ми беше ясно, че това са глупости. Започнах да свиквам с мрака, с който отсега нататък щях да живея до края на живота си.

Не помня кога точно открих, че мога да виждам през очите на Дени. Сигурно е било някой от многото пъти, когато ми бе идвала на свиждане в болницата. Майка ѝ, между другото, така и не дойде нито веднъж. По-късно Дени ме осведоми, че някакъв неин бивш тъпкач от моторджийската банда „Ангелите на Ада“ се бил довякъл у нас, тя се изучкала с него пред очите на дъщеря ни (естествено, била пияна като дъска) и след това духнала нанякъде с него. Стиснах зъби и се потопих в онова явление, познато като дежа-ви. Още от момента на сватбата ни знаех, че една жена, родила се курва, си остава курва за цял живот. Слава Богу, че поне ми бе оставила Дени.

Както и да е. Та, с две думи, постепенно усетих, че когато дъщеря ми е в болничната стая, започвам полека-лека да различавам нюансите между светлото и тъмното. Не след дълго вече виждах абсолютно отчетливо. Най-странно, докато свикна, ми беше да се наблюдавам отстрани. Не знам на какво се дължеше това — вероятно бе своеобразна телепатична връзка между нас, породена от огромната любов между двамата ни. Все пак, съгласете се, доста е трудно да

изпитваш чувства към нещо, което отдавна е престанало да бъде човек и се е превърнало в елементарно вместилище за бира и мъжки членове. Затова двамата с Дени се бяхме вкопчили здраво един в друг, та дано оцелеем в ежедневния домашен ад. И успяхме.

Когато ме изписаха от болницата, се върнах на работа в „Хилс Вали Обзървър“. Отначало колегите и хората около мен имаха доста глупав вид, докато наблюдаваха човека със защити клепащи, който безпогрешно трака на клавиатурата на компютъра, а през цялото време (дори на събития и пресконференции) до него стои прекрасната му деветгодишна дъщеря. После обаче свикнаха.

Идеята да убием Джаци и да си върнем за кошмара, на който бяхме подложени толкова време, колкото и да е странно, хрумна първо на Дени. Няма да ви описвам с подробности случката, тъй като и без това вестниците направиха от нея национална сензация. От целия екшън в паметта ми се е врязал само един миг: Дени влиза в палатката, където майка ѝ се чука с онзи опулен миризлив рокер; в ръката си стиска нож — точно копие на онзи, с който някога моето съкровище ме бе ослепило; влюбената двойка се извързва едновременно към нея; Джаци изпищява; Дени с два замаха прерязва гърлата на двамата, след което ги обръща по гръб, отрязва пениса на мазнокосия изрод и го поставя в ръцете на майка си. Не помня друго. По-късно вестниците писаха, че сме изпозастреляли и заклали цялата банда; може и така да е било.

И знаете ли кое беше най-страшното? Това, че и на двамата ни хареса. Отново Дени беше тази, която предложи да тръгнем из страната, да издирим бившите любовници на майка ѝ и да ги избием един по един, а аз се съгласих. Дватамата с нея се превърнахме в перфектна машина за отмъщение — баща и дъщеря с две съзнания, чифт очи и два чифта ръце, обединени в едно цяло, мисли, които започват у единия и завършват у другия, мисли, сеещи смърт по цялото Източно крайбрежие — от Бангор до Майами бийч...

Признавам, имахме доста работа. Моята бивша съпруга охотно бе давала прелестите си под наем на всеки, който я бе почерпил няколко бири. Но както отбеляза Дени, поне имахме с какво да се занимаваме.

С последния обаче направихме грешка. Оставихме жив очевидец — настоящата съпруга на Джулиън, която се оказа смъртоносно

ранена, но все пак успя да изпее каквото бе видяла пред ченгетата. Сега снимките ни бяха разлепени из всички проклети щати, а ФБР и местните полицейски управления ни дишаха във врата. Вече втора седмица се криехме във вилата на една моя много добра приятелка и колежка от CNN — Фани, емигрант от някаква скапана източноевропейска държава. Рано или късно обаче щяха да я надушат, да я натъпчат с химикали и тя щеше да си признае всичко.

Ако ни хванат, ще се опитам да запазя дъщеря си. Няма да ми е трудно, понеже едва ли някой ще повярва, че едно толкова миловидно момиченце е в състояние да убива. Фани ми е обещала, че ще се грижи за нея. А след целия този ад, на който бях подложен, една смъртоносна инжекция ще ми се отрази повече от добре. Поне в сънищата ми няма повече да се появява лицето на Джаки — на онази Джаки, в която навремето се бях влюбил, онзи измислен образ, съществуващ единствено във въображението ми, преди ужасяващото пропито с бира реално чудовище да го прогони веднъж и завинаги. Тогава вече мракът, който властваше около мен, щеше да бъде истински.

— Татко!!! Сигурен ли си, че си добре?

— Добре съм, миличка. Не се притеснявай. Всичко ще бъде наред — успокоявам я аз и я галя по главата.

Иска ми се да ѝ говоря. Да ѝ кажа колко много съжалявам, че заради отвратителния ми късмет всичко се стече по този начин. Да ѝ разкажа как винаги отчаяно съм искал дъщеря и какво беше разочарованието ми, когато разбрах, че ще я имам, но от алкохолизирана и сексуално ненаситна майка. Да ѝ споделя как през всичките тези години единствено тя ме е удържала и ми е помагала да не престъпя онази толкова тънка граница между лудостта и нормалния живот... или да не се удавя в алкохол като майка ѝ.

Но вместо всичко това просто ѝ казвам, че я обичам, и я прегръщам. Тя се вкопчва здраво в мен и ме целува.

Пред вилата спира кола. Двамата с Дени подскачаме и се напругаме.

Искрено се надявам, че това е Фани.

©, 2001, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.